

ISTERBÖLD, m. 3. Böld, bildad af ett ämne, liknande ister.

ISTERHAKA, f. 1. Fett, som sätter sig under hakan på somliga människor och bildar en hängande afsats derunder.

ISTERHINNA, f. 1. Hinna uti magen på människor och djur, öfvertäckt med ister.

ISTERMAGE, m. 2. Se *Isterbuk*, 4.

ISTIGA, v. n. 3. (böjes som *Stiga*) Vanligare *Stiga* uti. — *Istigande*, n. 4. o. *Istigning*, f. 2.

ISTOPPA, v. a. 1. Vanligare *Stoppa* i. — *Istoppande*, n. 4. o. *Istoppning*, f. 2.

ISTRÖ, v. n. 2. Vanligare *Strö* i. — *Iströende*, n. 4.

ISTÄNDSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) Sätta i stånd och godt skick. — *Iständsättande*, n. 4. o. *Iständsättning*, f. 2.

ISUGA, v. n. 3. (böjes som *Suga*) Såges i målarkonsten, om färger, hvilka, sedan de kommit på duken, blifva matta.

ISVÄG, m. 2. Väg öfver is. *Fara i-en till ett ställe*.

ISY, v. a. 2. Sy fast uti eller vid. *I en knapp i en rock*. — Äfv. *Sy* i. — *Isyende*, n. 4.

ISYNNERHET, adv. Se *I synnerhet* (under *Synnerhet*).

ISÄNKÅ, v. a. 2. Sänka i ett flytande ämne. — *Isänkande*, n. 4. o. *Isänkning*, f. 2.

ISÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta in uti. *I skaflet i piphufvudet*. — Äfv. *Sätta* i. — 2) (fig.) Ingifva, inråda. *Hvem har isatt honom sådana galenskap?* — Vanligare *Sätta* i. — *Isättande*, n. 4. o. *Isättning*, f. 2.

ISÖ, i'sö', f. 2. Flytande isstycke af större utsträckning.

ISÖRT, i'sö'rrt, f. 3. En afrikansk saftväxt, märkvärdig för de utsvällda bladcellerna, som lik-

na dagdroppar eller isperlor, tätt strödda öfver örtbladens yta. Mesembryanthemum crystallinum. Kallas äfv. *Isplanta*.

ITALIENSK, --- ä'nnsk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Italien och dess innebyggare; som är född, inhemsk, finnes, växer eller tillverkas uti Italien; äfv. derifrån kommen, der brukad. *I-a folket, språket. I-a halmhattar*.

ITALIENSKA, --- ä'nnska, f. 1. 1) Italiensk qvinna. — 2) Italienska språket.

ITAPPA, v. a. 1. Tappa (dricksvaror) i något slags kärl. — Äfv. *Tappa* i. — *Itappande*, n. 4. o. *Itappning*, f. 2.

ITEM, i'tämm, adv. (lat.) Likaså, äfvenledes, jemväl.

ITERATION, --- tshón, f. 3. Upprepande, förnyande.

ITERERA, v. a. 1. Upprepa, förnya.

ITÄNDA, v. a. 2. Se *Antända*. — Äfv. *Tända* i. — *Itändande*, n. 4. o. *Itändning*, f. 2.

ITÖMMA, v. a. 2. Uttömma i något. — Äfv. *Tömma* i. — *Itömmande*, n. 4. o. *Itömmning*, f. 2.

IVISPA, v. a. 1. Under vispning iblanda, iströ. — Äfv. *Vispa* i. — *Ivispande*, n. 4. o. *Ivispning*, f. 2.

IVRÅKA, v. a. 2. Häftigt och vårdslöst kasta något tungt i något. — Äfv. *Vråka* i. — *Ivråkande*, n. 4. o. *Ivräkning*, f. 2.

IVÄFVA, v. a. 2. I och genom sjelfva väfningen af ett tyg deruti anbringa (figurer o. d.). — *Iväfvende*, n. 4. o. *Iväfning*, f. 2.

IVÄLTA, IVÄLTRA, v. a. 1. Välta, vältra något ned uti. — Äfv. *Välta*, *Vältra* i. — *Ivältande* o. *Ivältrande*, n. 4. — *Ivältning* o. *Ivältring*, f. 2.

— **IÄNS**, se *Jans*.

J.

J, jod ell. långt i, n. 5. 1) Tionde bokstafven i alfabetet. Har alltid sitt eget lena ljud, t. ex.: *Ja, just, aj, nej, löje*. Härifrån undantagas vissa från fransyskan lånade ord, i hvilka *j* uttalas som *sch*, t. ex.: *Jalusi, jeltton, jurnal, projekt*. — 2) Ljudet, som uppkommer, då bokstafven *j* uttalas. — 3) Förkortningar: *J. H. S.* = Jesus hominum salvator. — *J. u. C.* = Juris utriusque Candidat. — *J. u. D.* = Juris utriusque Doctor. — *J. u. L.* = Juris utriusque Licentiat. — *J:r* = Junior (yngre).

J, pron. pers. pl. Brukas i tilltal till flera, mest i skrift och högtidligt tal; i hvardagsspråket såges vanligen *Ni*. Jfr d. o.

JA, adv. 1) Brukas, för att bejaka en fråga, som icke innehåller någon nekande partikel. *Kommer han?* *Ja*. Får genom förbindelsen med några andra adverbier en förstärkt, olika skiftande betydelse, t. ex.: *År maten god?* *Åh ja*, rätt bra, temmeligen bra. *Har du varit i kyrkan?* *Ja visst*, det är naturligt, faller af sig sjelft; det var att fråga! *Skall jag hjälpa dig?* *Ja men* (uttalas jamänn), *ja väl* (utt. javäl), det är jag nöjd med, tycker jag om; *ja*, det är bra. — 2)

Ja så (uttalas jäså) säges, då man af andras tal eller handling inhämtat eller erfarit något, i mångfaldiga skiftningar af olika intryck och deraf betingad olika betoning, uttryckande förundran, likgiltighet, tillfredsställelse, harm, m. m. *Han har nyligen gift sig. Ja så. Ja så, det är du, som gjort mig det der skälmstycket! Ja så, du vill inte; jag skall väl då lära dig att vilja. Ja så* (uttalas jäså) yttras, då man af en annan blifvit underrättad om något oförväntadt eller något, hvarom man förut haft oriktigt föreställning. — S. n. Jakande, bifall, samtycke. *Säga ja till allting. Svara ja. Edert tal skall vara ja, ja, nej, nej. Fria och få ja. Han har dertill fått mitt ja. Det sker med mitt ja.* — *Int.* 1) Brukas, för att gifva förhöjdt uttryck åt något föregående, t. ex.: *Det är nyttigt, ja nödvändigt. Han är rik, ja mycket rik. Han gör alla, ja sina ovänner godt. Ja än mer.* — 2) Nyttjas som ett fyllningsord vid åtskilliga interjektionella satser, för att stärka uttrycket, t. ex.: *Ja, det kan så vara. Ja, det tror jag! Ja, nu är det för sent. Ja, det är så dags nu!* — 3) Nå väl. *Vill ni gå*